

ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ὅτῃν κλεινὴν ἐδρεῦομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτώ καὶ ἐνιακόσα,
νεα δρᾶτις Ρωμῶν μετὰ τὴν γλῶσσα.

Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐνδεκάτῃ
καὶ παντοῦ μαγειρεῖται κάτι.

Πενήντα τέσσαρα μετρώ καὶ χίλια,
καὶ τὸ Ρωμαῖκο τρώει σκαμπύλια.

Ὁνειρον ἐκ τῶν σπανίων τοῦ Ρωμηοῦ τῶν κατ'ἐνέργειαν.

— Λοιπὸν ἡ Συνδιάσκεψις θὰ γίνῃ, Φασουλῇ;
— Πολλὰς ἡ Συνδιάσκεψις φροντίδας προκαλεῖ.
— Λοιπὸν θὰ γίνῃ;

Φαίνεται...

Θὰ φᾶς καμμιά' στὴ μούρη.

— Καὶ μήπως εἶμαι. Δ' Αἰρενταλ νὰ ξέρω, βρὲ γαϊδούρι;

Πῶς φαίνεσαι παμπόνηρος
εἰς ὅλα, στραβοκάνη...
Καὶ πάλιν θεὸς ὄνειρος,
βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη.

— Ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ μοῦ' φάνηκε' ἐδῶ πέρα
ὅτῃν Συνδιάσκεψις...

Τί τοαμπουνίζεις, λέρα;

— Καὶ ἐγὼ ποῦ λὲς ἐφώνησα πρὸς ὅλους τοὺς κηφήνας;
ὅτῃν φαντασθῆτε τί τιμὴ νὰ γίνῃ' στὰς Ἀθήνας.
ὅτῃν πιστον εὐτύχημα, νέα χαρὰ μεγάλη...
ὅτῃν ἡ Συνδιάσκεψις κουτὴ μᾶς ἤλθε πάλι.

— Ἐνῷ θαρροῦσαν πῶς' ἔμπορεῖ
νὰ γίνῃ μέσα' στὸ Παρί,
ὅτῃν Βιέννα, στὸ Λονδίνον,
ἢ μέσ' στὸ Βερολίνον,
ὅτῃν τί κατέθηκε' στῆς κούτραις τῶν τρανῶν
ὅτῃν ἐκέρθησαν νὰ συσχεφθοῦν ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν.

— Ἐχετε χρέος μετὰ χαρὰν
μεγάλῃν νὰ χαρῆτε...
λακτίσετε τὴν συμφορὰν,
ὅτῃν μέλλον μας θαρρεῖτε.

— Μέσῳ τῶν συμφορῶν καὶ ἀτυχῶν μυρίων
ὅτῃν καὶ ἡ πρωτεύουσα κέντρον Καγκελαρίων.

Νὰ κάθε Καγκελάριος
ὅτῃν πόλιν τῆς Παλλάδος...
ἀληθινὰ μακάριος
ὁ τόπος τῆς Ἑλλάδος.

— Ἐγὼ ποῦ λὲς ἐφώνησα' στοὺς Ἕλληνας τοὺς λάλους,
καὶ ἔδλεπα γύρω μου τρανοὺς
μουστακαλῆδες καὶ σπανοὺς,
ὅτῃν καὶ τὸν Δ' Αἰρενταλ, τὸν Γκρέυ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὅποῖος θεὸς ὄνειρος, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη,
καὶ ποῦ μετὰ παρεπλάνησε τῆς φαντασίας πλάνη.
Τί σχέσιν ἔχω, βρὲ, καὶ ἐγὼ μετὰ τοὺς Καγκελαρίους
καὶ τοὺς τοὺς κυρίους,
καὶ' στὰ καλά καθούμενα τοὺς βλέπω' στὸν νεῖρό μου;
ὅτῃν ἀράματα παράξενα, ποῦ κάνω τὸν σταυρό μου.

Π. — Ἀληθινὰ, βρὲ Φασουλῇ,
τί κάν' ἡ φαντασία...
Φ. — Ἐν τούτοις, φίλῃ κεφαλῇ,
ὅτῃν ἔλθω' στὴν οὐσία.

Π. — Λέγε λοιπὸν καὶ μ' ἔσκασες...

Φ. — Μὰ τί χαρὰ μεγάλη
νάλθοῦν Ἀφθούργοι καὶ Ἰταλοὶ καὶ Ρῶσοι καὶ Ἀγγλογάλλοι,
καὶ σύμπαν τὸ πτολίεθρον τῶν Ἀθηνῶν ἐσπρίγια,
καὶ ἐξάλλως ἐκινεῖτο
καὶ ἐσειέτο μετὰ ζήτω.
καὶ θούρια τοῦ Ρήγα.

Πρωτοφανὲς ὑποδοχή,
καὶ οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
εἰς ὅλους ἔρριχναν βροχή
ποικίλους μενεξέδες.

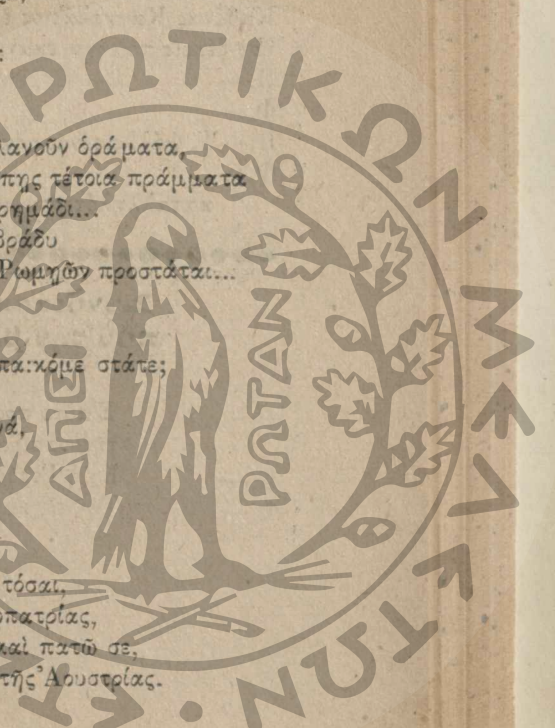
Παντοῦ βαρούσανε βιολιά,
βαρούσανε λαγοῦτα,
καὶ ἐγὼ ξεφώνιζα, τσολιά:
μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα;

Π. — Σὲ μακαρίζω, Φασουλῇ, ποῦ σὲ πλανοῦν ὁράματα,
ποῦ μετὰ τὸν ὕπνο σου' ἔμπορεῖς νὰ βλέπῃς τέτοια πράγματα
καὶ νὰ περνᾷς εὐχάριστα σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι...
ὅτῃν ἦτο δυνατόν καὶ ἐγὼ νὰ δῶ κανένα βράδυ
πῶς μαζευτήκαν' στὰς κλεινὰς οἱ τῶν Ρωμῶν προστάται...
μὰ δὲν μοῦ λὲς, κωθῶνι,
τὸν εἶδες τὸν Τίτον;

Φ. — Τὸν εἶδα, Περικλέτο μου, καὶ τοῦ παγκόσμιου στάτε;

Σὲ προσκυνοῦμεν ταπεινά,
τί κάνεις, κάρο μίαν
καλῶς ὀρίσατε ξανά
μετὰ τὸ Φρενοκομεῖο.

Ἐποδοχαί, τρεχάματα, καὶ συζητήσεις τόσαι,
καὶ ἐτσιλιπούρδιζαν πολλοὶ μεστοὶ φιλοπατρίας,
καὶ ἔτρεχε κόσμος καὶ λαός, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ ἐσπρώχοντο τὸν Δ' Αἰρενταλ νὰ δῇ τῆς Αὐστρίας.

Πίσω του πήγαινα κι' εγώ, βρέ Περικλή κυνώπα,
και μέσ' στην τούση ταραχήν
ἐκύτταξα με προσοχήν
μή ρίξη καμμιὰ γόπα.

Ἦτο λαοφιλέστερος ἀπ' ὅλους ὁ Βαρώνος,
καὶ τῆς Ἀθήνας ἔλεγε καθέννας φαμφρόνος
πῶς εἶναι λίαν πιθανόν
κι' οἰκόπεδα τῶν Ἀθηνῶν
αὐτὸς ὁ Καγκελάριος νὰ μᾶς καταπατήσῃ
χωρὶς καμμιάν ἀδειαν γιὰ τοῦτο νὰ ζητήσῃ.

Κι' ἐφώναζαν τῶν Ἀθηνῶν τὸς οἰκοπεδοφάγοι:
ἀπὸ τὸν Δ' Αἰρενταλ, παιδιά, θεὸς νὰ σὰς φυλάγῃ.
Στὰ μάτια μὴν τὸν βλέπετε, μὴν τρέχετε κοντά του,
κι' ἀπὸ μακριὰν κι' ἀλάρετε τὴν Ἐξοχότητά του.

Τὶ ξένοι Καγκελάριοι καὶ πόσα μεγαλεῖα!..
μὰ τοὺς ἐξώρκιζα κι' ἐγὼ τὴν τούση μας φιλία
νὰ δώσουν λίγη προσοχή
καὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν φτωχή.

Τοὺς εἶπα: πρέπει καὶ γιὰ μᾶς τὰ μάτια σας ν' ἀνοίξετε
καὶ τόσα δίκῃα τῶν Ρωμηῶν μέ τᾶλλα νὰ μὴν πνίξετε.
Κι' ἐκείνοι μοῦπαν: ἔννοια σου,
μὴ σκῆς τὴν ζαχαρένια σου,
κι' ὅρκο μεγάλο πιάνομε: στὸν πάλαι Παρθενῶνα
πῶς πάντα θὰ σὰς ἔχωμε καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Κι' ὁ Γκρέυ μ' ἐπλησίασε μ' εὐγένεια μεγάλη
καὶ μοῦ ψιθύρισε: σ' αὐτί..
Π. — Τὶ σοῦπε τοῦτος πάλι:
Φ. — Μοῦ φαίνεται πῶς Ἀγγλιστ' μοῦ τῶπε, παπαγάλο,
κι' ἐγὼ δὲν τὸ κατάλαβα..
Π. — Τὸν εἶδες καὶ τὸν Γάλλο;

Φ. — Γιὰ ποιὸν μοῦ λές;
Π. — Γιὰ τὸν Φαλλιέρ..
Φ. — Καὶ τὸν Φαλλιέρ τὸν εἶδα,
κι' ἐκεῖνος μοῦ ψιθύρισε πολλὰ γιὰ τὴν πατρίδα.
Π. — Λοιπὸν;
Φ. — Λοιπὸν ἀρχίσανε συζήτησι κι' ἐκείνοι
ποῦ πρέπ' ἡ Συνδιάσκεψις, βρέ Περικλή, νὰ γίνῃ
Καθέννας Καγκελάριος ἔλεγε τὰ δικά του,
καὶ ξέρεῖς ποῦ τὴν ἔκαναν;
Π. — Ποῦ;
Φ. — Μέσ' στοῦ Ζαχαράτου.
Π. — Τὶ ψάλλεις, ἰνφραμόκορμος;
Φ. — Τὶ θέλεις νὰ σοῦ ψάλλω;
καταλληλότερον αὐτοῦ δὲν βρῆκαν μέρος ἄλλο.

Συνδιάσκεψις Εὐρώπης,
ποῦ τὴν βλέπει κι' ἡ Γλαυκῶπις.

Σ' αὐτὸ προσήλθαν, προσφιλή,
τῆς σφαίρας οἱ μεγάλοι..
Π. — Κι' ἡ Γερουσία, Φασουλῆ;
Φ. — Τὴν εἶχαν ἔξω βγάλει.

Πάει κι' ἡ Γερουσία μας,
ὁξὺς ἡκούσθη θρήνος..
τί βλέπ' ἡ φαντασία μας
καμμιὰ φορὰ, βρέ κτήνος.

Καθέννας Γερουσιαστῆς
τῆς ράτσας μας τῆς θαυμαστῆς
ἔχασε τὰ νερά του.

Ποῖος τῶλεγε πῶς θὰ γενῇ
μὴ Συνδιάσκεψις τρανὴ
μέσ' στοῦ Ζαχαράτου.

Τί πράγματα παράξενα σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα!..
δὲν πήγαιναν τοῦλάχιστον ἐκεῖ στὸν Παρθενῶνα,
κᾶν ἔξω στὸ Πολύγωνο, κᾶν στὸ Διὸς τοὺς στύλους,
νὰ μὴ ταραῖξουν ἀδίκῃα Γερουσιῶν ὁμίλους;

Μὰ ποῖος εἰς τὰ θελήματα τῶν ἰσχυρῶν δὲν σκύπτει;
καὶ ποῖος σ' αὐτοὺς θ' ἀντισταθῇ, βρέ Περικλή κασιδά;
Π. — Δὲν πήγαιναν τοῦλάχιστον ἐκεῖ στὸν Ποδονίφτη;
μὰ πῶς δὲν μπηκαν καὶ στὸ Τράμ νὰ πᾶν τὴν Ἀλυσία;

Φ. — Ξέρω κι' ἐγὼ... γιὰ τὶ ρωτᾷς ἐμένα, βρέ ζευζέκη;
ὁ καφφενὲς τοὺς ἄρεσε... κομμένο τὸ γελέκι.
Λοιπὸν ἐγένετο γι' αὐτὸ συζήτησις μεγάλη,
καὶ παρευρέθησαν ἐκεῖ
καὶ σύγχρονοί μας φιττακοί,
ποῦ ξέρεῖς οὔτε λέγονται κοινῶς καὶ παπαγάλοι.

Οὐκοῦν τὴν Συνδιάσκεψιν εἶπα κι' ἐγὼ νὰ τρέξω,
καὶ συζητούσαν σοβαρὰ
κι' ἔκαναν θραῦσι' στὰ νερά,
κι' ὁ Μπαλτατζῆς τοὺς ἔδλεπε μέ τὸ μονόκλ ἀπέξω.

Π. — Βρέ τί μοῦ λές;
Φ. — Ἀληθινὰ... πιστεῦε σ' ὅ, τι λέω,
κι' ἄς λείψουνε τὰ σχόλια, κεφάλι ψωραλέο.
Μυστηριώδης καφφενὲς ὡς ἄντρον Τροφωνίου..
Π. — Κι' ὁ Κόντες;
Φ. — Ἔστειλε κι' αὐτὸς ἐκτὸς τοῦ καφφενείου.

Κι' ὁ Κόντες μὲ νοήματα
καὶ παντομίμας σχήματα
καλὰ συνεννοεῖτο.

Καὶ κόσμος, φίλ' ἔραταινέ,
πέριξ αὐτοῦ τοῦ καφφενέ
παντοῖος ἐκινεῖτο.

Οὐ μὴν παρὼν μοῦ φάνηκε πῶς ἦσαν ἐκεῖ πέρα
καὶ οὐ, τοῦ δρόμου λέρα,
καὶ σὰν πολίτης ἔδλεπες φυλῆς ἀνοικοκυμμάτας
τοὺς ξένους διπλωμάτας.

Κι' ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ θυμοῦ
πολλὰ μιλούσες μετ' ἐμοῦ,
κι' ἄλλων γνωστῶν ὁμίλων
τὰ μάλιστα στομύλων.

Τὴν σεβαστὴν χορείαν
μέ τούση ἀπορίαν
τὴν κύτταξες στὰ μάτια.

Κι' ἰδὼν αὐτὴν μετ' οἰκτιρμοῦ
κατέβης τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ
κι' ἐπήγεσ' στὰ κομμάτια.

Παρὼν καὶ κάθε νησιτικός,
παρὼν καὶ κάθε τρώγων
κι' ἐγὼ μετροῦσα σκεπτικῶς
τῆς μύγαις τῶν ἀλόγων.

Πρόντες κι' ὅσοι προσπαθοῦν ν' ἀρπάξουν τὸ βρακί μας
καὶ λιμασμένοι προσκυνοῦν τῶν ἰσχυρῶν τὸν θρόνο,
μαρμυρίζαν, βρέ Περικλή, καὶ φιφυτοῦ' δικοί μας
κι' ἐκύτταζαν τὸν Δ' Αἰρενταλ πρὸ πάντων τὸν Βαρώνο.

Καὶ κάποιοι βαρελοειδεῖς
ἐξήτασαν μετὰ σπουδῆς
τὴν γενεὰν αὐτοῦ.

Κι' ἔκριναν λίαν συνετῶς
πῶς ἦτον ἄξιος κι' αὐτὸς
νὰ γίνῃ φιφυτοῦ.

Φερμάριζαν, βρέ βλάμη,
τοὺς ξένους ἀπ' τὸ πᾶμι
φρενήρεις πατριῶται.

Καὶ μέ κεφάλι σὰν τρελλῆς
ἡ Ρωμηοσύνη ἡ προσφιλῆς
ἐνεφανίσθη τότε.

Ἡ θεὰ τῆς, βρέ Περικλή, τὸ πλῆθος συνεχίνει...
βαρδὰτ' ἐμπρός, ἐφώναξε τὸ στόμα τοῦ Βαρώνου,
κι' ἐμπήκε μέσ' στὸν καφφενὲ κι' ἐκάθισε κι' ἐκείνη
σκιώδης κι' ἄσαρκος σχεδὸν ὡς ἀν σκιὰ προγόνου.

Καὶ τοὺς ἐκύτταξε καλὰ
κι' ἔτσι τοὺς ταπε στοργγυλά.

Ἐκάματε πολὺ καλὰ σὲ καφφενὲ νάλθητε
καὶ περὶ τῶσαν σοβαρῶν ἐδῶ γὰρ συσκεφθῆτε.
Πρὸ τῆς Συνδιάσκεψις τὰ γόνατά μου κλίνω,
κι' ἐγὼ τὸ κάθε ζήτημα στὸν καφφενὲ τὸ λύνω.

Ὁ κόσμος ἄς ἐνθυμηθῇ
τὰ τρώπαια τὰ τόσα,
κι' ἂν σεῖς τροχίζετε σπαθὶ
ἐγὼ τροχίζω γλώσσα.

Μὲ τούτη κάθε μου παιδί νυχθήμερόν κακίζω
τοὺς ἀπαγὰς καὶ τοὺς θρασεῖς,
κι' ἡ γλώσσα ξέρετε καὶ σεῖς
πῶς ἂν δὲν ἔχη κόκκαλα, μὰ κόκκαλα τσακίζει.

Μ'αυτήν μιῶ, μ'αυτήν λαλῶ, μ'αυτήν ἐμπνέω πνεύματα,
μ'αυτήν ἀνοίγω στάδια προόδου καὶ τιμῆς,
κι' ἂν ἄλλοι κινητοποιοῦν ἀρμάδες καὶ στρατεύματα,
ἐγ' ὅμως κινητοποιῶ τοὺς γλωσσικούς μου μῦς.

Κυττάξετε τὴν γλῶσσα μου... τί τρόμος σὰν τὴν λύσω...
μ'αυτήν κτυπῶ, μ'αυτήν νικῶ, μ'αυτήν καὶ καταπλήσσω.
Σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολὴ τὴν δείχνω γιὰ φοβέρα,
μ'αυτήν ὁ γέρο διαβάσλος σὰς πέρνει τὸν πατέρα.
Ἐγὼ γιὰ γλῶσσα χάνομαι, γιὰ ῥήτορας πεθαίνω,
καὶ γιὰ κουθέντα κουτουροῦ σχίζω τὴν γῆ καὶ μπαίνω.

Ἐγὼ μ'αυτήν ἀδύνατη δὲν φαίνομαι καὶ φόβια,
μήτε παραγνωρίζομαι,
κι' ἐπάνω της στηρίζομαι
καὶ βγάζω γιατροσόφια.

Γλῶσσα μὲ τόσον παρελθὸν καὶ μὲ παρὸν καὶ μέλλον,
γλῶσσα γλωσσῶν καλλώπισμα καὶ καύχημα ρητόρων,
ποῦ μὲ ραγδαῖον χεῖμαρρον καὶ πλήμμυραν αἰέλων
ἀγόνους γονιμοποιοῦν κοιλάδας προπατόρων.

Γλῶσσα, ποῦ μὲ τὴν ῥώμην της τὸ δίκιο μου γυρεύω,
γλῶσσα, ποῦ μὲ τὸ κράτος της στρατάρχας μαγειρεύω,
γλῶσσα, ποῦ στόλων καὶ στρατῶν καρποφοροῦν στελέχη,
καὶ σκούζω: γλώσσαις, βρὲ παιδιὰ, γι' ἀκόννημα ποῖός ἔχει;

Γι' αὐτήν παντοῦ καὶ πάντοτε μὲ λὲν γλωσσοκοπὰνα
καὶ δίχως ἀερόστατα πετῶ κι' ἀεροπλάνα,
κι' ὕπενθυμίζω διαρκῶς σὲ κάθε Καγκελάριον
τὴν πτήσιν τὴν Ἰκάρειον.

Γλῶσσα, φρονίμων στήριγμα, βλακῶν καὶ παραφρόνων,
γλῶσσα, ποῦ μένει δύναμις τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ πάλαι Ζεὺς κατέρριψε τὸν Κρόνον
κι' ὁ Προμηθεὺς ὑπέκλεψε τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

Καὶ τώρα σεῖς, ποῦ λέγεσθε πολύξερα μῆλα,
κυττάξετε παρακαλῶ τὴν γλῶσσα μου καλὰ,
κι' ἂν ἄτσαλη κι' ἀκάθαρτη τὴν βρίσκετε σημαίνει
πὼς εἶμαι πάλι σήμερα κακοστομαχισμένη,
γιατὶ παράφαγα ξανὰ
μὲ πείνα φαταούλα,
κι' ἐρρίχτηκα στὸν Κορβανᾶ
κι' ἐδούλεψε ρεμουλά.

Κυττάξετε τὴν γλῶσσα μου, τοῦ κόσμου διπλωμάται,
καὶ πάντοτε παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν ἐκτιμᾶτε.
Γλῶσσα, ποῦ κόσμον ἐξασκεῖ
στὸ τρώγειν ὀλοένα,
κι' ὄλο φουσκόνεις σὰν ἄσκι
μ' ἄντερα φουσκωμένα.

Γλῶσσα, ποῦ γίνεται καθεὶς ξεροκαμπίας κύριος
κι' ἀντάξις στεφάνου,
γλῶσσα, ποῦ μέλλει μηχανὴ νὰ γίνη κινητήριος
παντὸς ἀεροπλάνου.

Γλῶσσα, ποῦ θάναι τρομερὸν ἀδίκημα καὶ κρίμα
νὰ μὴ τὴν βοηθήσετε,
ἀνοίξω δὲ τὸ στόμα μου καὶ τοῦτο παραχρημα
μὲ πνεῦμα πληρωθήσεται,
καὶ κλαύσει τὸ κηφηναρὶ τοῦ θεοῦ πτολιέθρου
ξηρότερον σκελεθροῦ.

Τέλος τῆς ὀπτασίας τῆς ὄντως ἐξαισίας.

Εἶπεν αὐτὰ τὸ καύχημα τοῦ κόσμου τοῦ γένου,
κι' ἀμέσως ὁ σερ' Ἐδουαρδὸς ἀπὸ τὴν Ἀλβιόνα
τὴν μνήμην τοῦ φιλέλληρος ὑπερτιμῶν Ἑλγίνου
ὀλόκληρον ἐξήγησε τὸν μέγαν Παρθενῶνα.
Κι' ὁ Μπύλωδ νέον ἔλεγχον, κι' ὁ Ρῶσσος γιὰ χατήρι
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξήγησε καὶ κάθε μοναστήρι.

Π. — Ἀμμ' ὁ Τιτόνι;

Φ. — Τίποτα δὲν ἐξήγησε, κωθώνια,
μὰ πῆγε στὸν Θανόπουλο κι' ἐπῆρε μακαρόνια.
Οὐ μὴν κι' ὁ Γάλλος σὰν φυλὴ πασῶν εὐγενεστέρων
τίποτα δὲν ἐπῆρε,
βρὲ Περικλέτο χοῖρε,
ἀπεναντίας ἄφησε Γαλατικὸν ἀέρα.

Κι' ἀφοῦ σιγῶντες ἤκουσαν τῆς γλώσσῃς μας τὸν λῆρον
κι' ἐπὶ τῶν ἱματίων μας ἔβαλαν νέον κλῆρον,
πῆγαν τὰ Παναθήναια νὰ δοῦν τὰ πνευματώδη,
ποῦ τὴν Ἀθῆνα σήκωσαν κι' ἐφέτος εἰς τὸ πόδι.

Κι' ἀνακατεύθηκαν κι' αὐτοὶ μ' ἐμᾶς τοὺς φιφτυτοῦς,
κι' εἶδαν τὸ νέο θηλυκό, ποῦ δὲν γροικᾷ μουρέλια,
ὁ δὲ Σαγιῶρ μὲ δίστιχα τοὺς ὕμνησε κι' αὐτοῦς,
καὶ κάθε Καγκελάριος λιγώθηκε στὰ γέλοια.

Κι' ὁ Πι Δημητρακόπουλος τοὺς πῆρε, βρὲ φωρίτη,
καὶ τὸν Κωλέτη πῆγανε νὰ δοῦν τὸν μακαρίτη,
κι' ἄκουσαν ψέμματα πολλὰ κι' ἀπὸ τὸ στόμα τούτου
κι' ἐσπούδασαν νὰ μιμηθοῦν σὰν μῖμοι τὴν μαίμου του.

Μὰ πῆγαν καὶ στὴν Φωτεινὴ τὴν Σάντρη τοῦ Γρηγόρη,
δράμα μὲ τέχνη περισσὴ καὶ μιὰ μικροῦλα κόρη,
ποῦ πῆγε καὶ γκρεμίστηκε γιὰ κάποιον ξεκουτιάρι
καὶ τὸνομά της πέρασε μέσα στὸ Καλαντάρι.
Κι' ἀνέκραξαν ὁμόφωνοι κι' οἱ πρῶτοι τῶν ἐν τέλει:
μπράβο καὶ στὸν Ξερόπουλο, μπράβο καὶ στὴν Κυβέλη.

Κι' ὁ κόσμος ὁ θεατρικὸς ἐξίστατο κι' ἤπóρει
γιατὶ κι' οἱ Καγκελάριοι δὲν τὰ χάρανε σωστά,
κι' ὁ Χρηστομάνος πιάστηκε μαζί μὲ τὸν Γρηγόρη
ποῖός πῆρε περισσότερὰ τῶν δύο ποσοστά.

Τέτοια ποῦ λὲς ἀλλόκοτα κι' ἄλλα τῶν ἄλλων εἶδα,
καὶ τὸ πρῶτ' ἀν' ἔμπνησα μὲ μάτια σὰν γὰρδα
βλέπω καὶ σὲ πὼς μ' ἔδερνες, κι' ἐνόησα, βρωμιάση,
πὼς ὄνειρο δὲν ἦτανε μονάχα τὸ στηλιάρ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Αχιλλέως Καραβία Κάλιρρη, τραγωδία,
ποῦ τὴν διακρίνει πάθος, χάρις, γλῶσσα καὶ παιδεία.